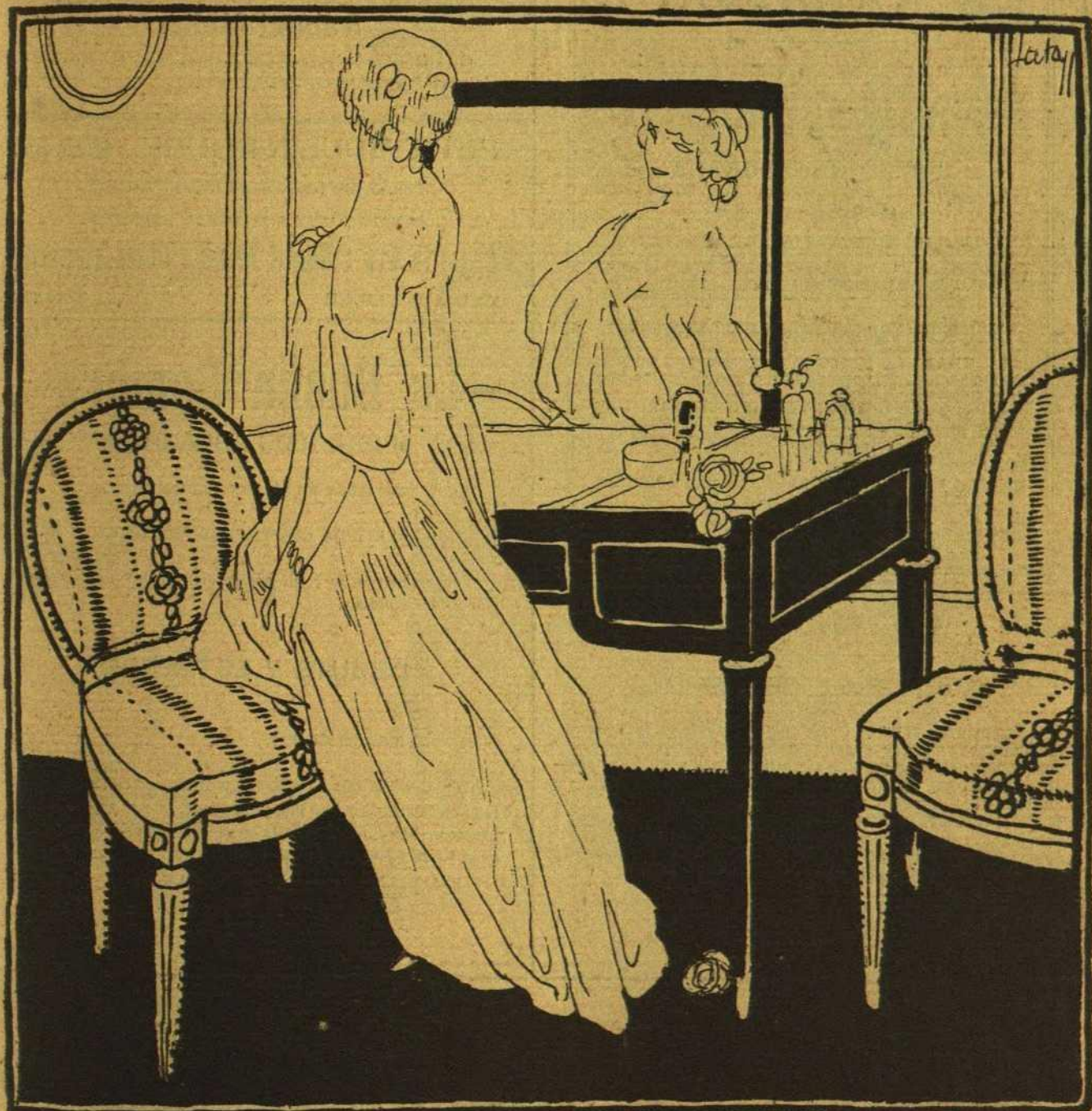

PAPETU

—Desenganyarse, per vestir bé a una dona, no hi ha com la pell.

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuta

ENTRADA LLIURE

RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alfeya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y MUSIO-HALL.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Culina de Primera.—Chef de Parla.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.

Cuberts a 5 ptes. Preu fisco.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º TRANVIA DIRECTE desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º SERVEI COMBINAT amb el FUNICULAR DEL TIBIDABO, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers para portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE
JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian para curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinencia d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a Farmacia SOL, Corta, núm. 606 (cantonada a Balma), BARCELONA

ALCAZAR ESPANOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit
Tots els dies, tarde a les 8.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes cómico-suggestives.—Nou Cine perfeccionat Pel·lucles de la casa Pathé Frères.

Extràs colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Musio-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual es domina l'espectacle: Grans balls després de la funció

A COPS DE PUNY

se disputen les localitats en la taquilla els admiradors de l'indiscutible reina del couplet

Raquel Meller

Per ella no hi ha competència possible. Això ho demostra el públic que totes les nits omple el teatre de gom a gom per aplaudir-la.

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

Tots els dies troupe nombrosa de Varietés y

sarsueles cómiques, suggestives : Exit de la

Angelita Ero : Gentil Friné : Ideal Amparito

ENTRADA LLIURE

BUTACA GRATIS

La Buena Sombra

MUSIC HALL. GINJOL, 3

Lloc de moda ont s'hi trova tothom que valgui

EXIT DE LES TARDES ALEGRES

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebritats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

entequenels uns amb els altres.

Es el Concert que té més bó y més variació; es el que hi regna més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

ENTRADA LLIURE :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMPTE ASSALT 18

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelayo, 34

Hores de 11 i 1 y de 4 i 5

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESpanya, trimestre Ptas. 2

ESTRANGER 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Carnestoltes

R. I. P.

Carnestoltes quinze voltes
La Cuaresma mai vingués!
Carnaval es l'alegría;
El mal es que s'ha fet vell.

Ens conten pares y avis
D'uns bells Carnavals passats
Amb cavalcades, amb rua
Nius Guerrers y Gavilans.

Contan d'un balls amb senyores
Nues, pro de pèl a pèl;
Balls ahont tots s'alegraven,
Tots, inclús el senyó Urgell.

Les coses son cambiades,
L'alegría ens ha deixat,
Sols les meuques y criades
Mantenen el foc sagrat.

—Què no vas anar al ball?
—Bon ball vaig tenir. Anava amb en Paco, trovàrem en Pepe y es comensà el ball de bastons.
—T'està bé, per fer els gegants a anant amb nanos.

—No entenc com peses tant poc.
—¿Perquè?
—Perque ja te m'has menjat dos casses del Ensanche.

Les avantcambres de la vida alegre

No hi ha persona que no pensi cada dia una tontería o altre. Per aquest sol fet hi han dues menes de persones: les que saben callarsho y les que tenen la candidesa, la franquesa o el tantsemenfotisme de dirho. El cronista d'aquesta crònica, modestia apart, té el tantsemenfotisme de no callarse cap de les molt peregrines idees que tot sovint li fan visita, y aixís es que al agafar avui la ploma per posarse en contacte amb els fervents feligresos de la santa parroquia papitesca, no s'amagarà de dir que avui li roda pel cap un pensament tan peregrí com aquet: com han comensat els estudis les sacerdotesses de la religió de Venus, desde la que rendeix culte secret o clandestí a la deesa, fins a la que conviu amb les modestes classes de tropa? Ja sab el cronista que per contestar incompletament a una pre-

gunta com aquesta caldria escriure molt extensos volums; no te doncs la pretensió de contestarla, sinó de contribuir amb un modest grà de sorra a l'obra del futur desenferrat que les enfili per semblants viaranys.

Poseuvos la mà al cor y confesseu que més d'una vegada, trovantvos en un café-concert, en un ball de màscares, en una alegre casa particular o simplement en el carrer, devant de la cantitat y diversitat d'hetaires que'ls vostres ulls contemplen, us haveu fet una consideració per l'estil. Y no n'hi ha per menys. De les que venen de Fransa, perfumades, pintades y netes, no cal parlarne, car tots sabem que la major part d'elles han comensat espontàniament, als dotze anys, per un amant de cor, y la carrera que han fet està en relació amb el seu talent y la seva bellesa. Les italianes boniques solen ser dives fracassades; però les empalegoses, brutes y barates, solen procedir de les lleteries de Nàpols o de l'hampa de Sicilia. Les aragoneses han fet gairebé sempre les primeres armes amb el senyoret de la casa hont servien. Però deixem de banda totes aquestes y moltes d'altres per parlar de les barcelonines. Es així com se fa pàtria.

En línies generals, podem afirmar que la barcelonina que té promès y deixa arribarlo a Flandes per amor o per tempe-

ratura, rarament abraça la vida alegre si renyeix amb el promès; s'en busca un altre y tots els que convinguin per arribar a casarse. La barcelonina de pura rassa que's decideix per la vida del plaer, es en la majoria dels cassos una guanterera, una sabatera, una corbatera o una modista.

Declarem doncs, salvant totes les excepcions, que son tantes com reclamacions poguessin venir, que les guanteries, les sabateries, les corbateries y el tallers de modistes son les avantcambres de la vida alegre, y ho seràn mentres no's converteixen en les propies cambres de la mateixa.

Repareu en la voluptuositat de deixarvos emprovar un guà per una hermosa guanterera, en la delícia de que us agafi el peu una ben feta sabatera, en la temptadora coqueteria d'una donzella plena de moviments que us fa el nus de la corbata; y repareu la gracia d'una modista que sab posarse en el vestir la essencia de la moda, qu'en el taller en diu, en sent dir y fins, devegades, en veu de totes, y sur al carrer y li agrada fer

patir, y trova joves elegants que baixan del automòvil per miràrsela.

La guanterera, la sabatera y la corbatera, comencen per aprendre distinció y tracte social; s'aficionen a anar ben vestides, s'acostumen a parlar amb lleugeresa y a envejar l'automòvil dels seus joves clients predilectes. Aquets els hi parlen de riqueses, de felicitat y de viatges. Un dia accepten una excursiònetta en auto y un vestit nou per estar a l'altura. El jove es elegant y ric. Al endemà, convensudes, despedeixen al amo.

La modisteta que agafa aficions a la vida senyora, no ho té tan bé perquè li manca la ocasió de una botiga. Si un jove se li acosta pel carrer, ha de vigilar molt per no perdre'l temps. No li agrada tampoc entendre's amb velles intermediaries que porten ofertes de joves de compromís. Com ho poden fer, doncs, si desitjen portar abrics de pell de nutria y opulents plomes en el capell? Si les guanteres, les sabateres y les corbateres reven dels mateixos joves que poden devenir amants les incitacions al luxe, les modistes reven aquestes incitacions de les senyorasses que van cada dia a cà la modista. Entren en ganes, però no tenen qui rompi el foc. De totes maneres, boniquesa hi hagi, que a les ciutats sempre hi han ulls que vigilen y amb bona voluntat tot s'arregla.

Aquest es el modest grà de sorra que oferim la qui vulguí tractar com se mereix tot això de les avantcambres de la vida alegre, qüestió més extensa y complicada de lo que molts puguin creure. Sense mourens del nostre barcelonisme y parlantne sols a grans trets, tenim materia per escriure varies cròniques que les anirem fent quan n'hi hagin ganes. En la pròxima crònica desenrotllarem aquest tema: «El matrimoni considerat com avantcambra de la vida alegre».

LLUC.

Sant Pau, home de pau

Sant Pau era un home de totes prenes prudent, reposat, auster, en fi, que tenia tant de bó com de pelut.

En certa ocasió, o més ben dit en certa tarde, no se sab si d'istiu o tardor, se estava dalt d'un turó vora del mar, sentat a laombra d'una figuera y contemplant els seus companys com estiraven una xarxa que no acabava de sortir mai.

De prompte el seu company Pere (més tart sant) va anarlo a trobar tot encaparrat

Y doncs, Qué't passa Pere, li digué en Pau? Ha anat malament la sardina avui?

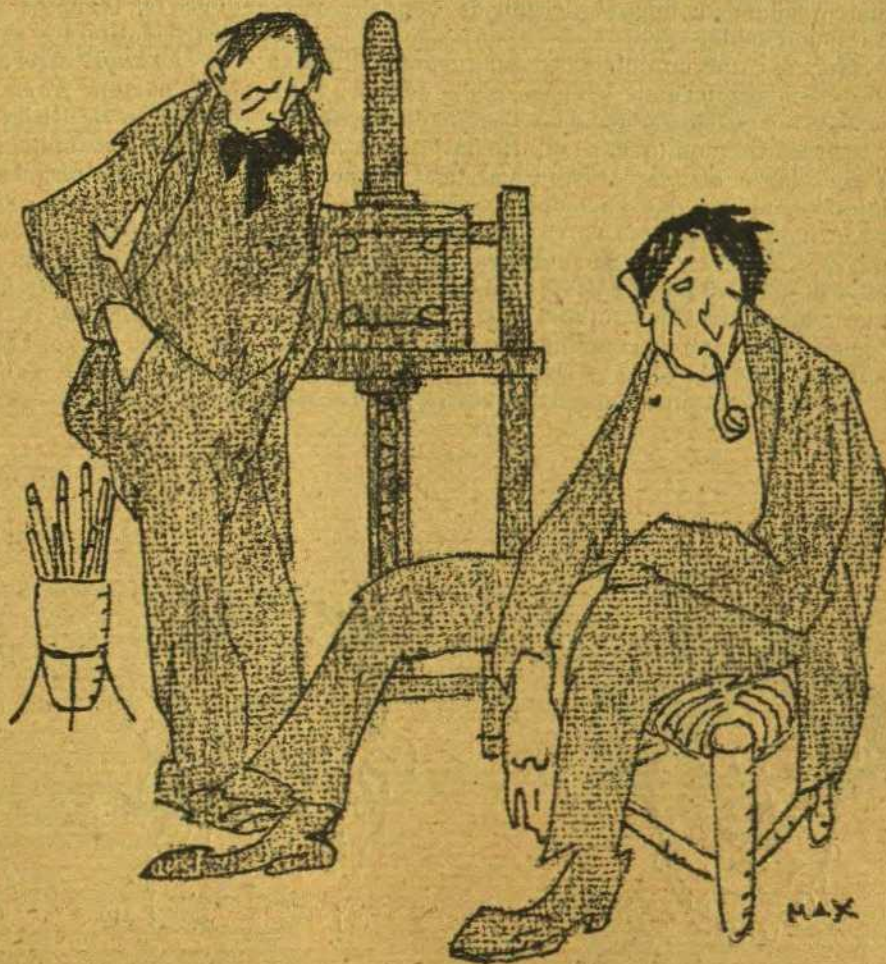
Ca, home ca, res d'això, sinó qu'ens acaba de dir Jesús, allí a la platja que per entrar a ne'l reine de son Pare tenim de perdonar els nostres enemics, y com que'ls enemics no hi son, difícilment podré perdonals (puig dit entre nosaltres sigui, Sant Pere era de pasta d'agnus)... y quedà pensatiu mirant al pobre Pau de que baix que tenia el cap, no més se li veia que nas, puig com el seu nom indica, tampoc d'enemics podia tenirne gaires.

De prompte Sant Pere tingué una idea lluminosa.

Mira Pau, ni tú ni jo tenim enemics, ni polítics, ni comercials, y tenint tots dos empenyo d'anar al cel, l'únic sistema de lograrho es barellantnos y perdonantnos després y l'ocasió es are magnífica, jo'm quedo dalt d'aquet turó, tú baixes a baix, jo desde aquí't crido que pugis, tú no vols; ja hi som, ens barallem, peguem després, ve el abraço de Bergara, y al cel de pet!

Tal dit, tal fet, en Pau agafa les cames y cap avall, al cap d'una hora y arribà y no passà un minut que no sentí la veu del company Pere que li crida:

Paul... Paul... puja aquí dalt! ...y el pobre Pau, home tant bó com pelut, al sentir aquella veu tant dolça y acostumat a la complascencia, contesta després de vreis moments. «Ja pujo Pere».

—Avans anavem molt grassos y are...
—Sí, are tot es òs lo que tenim.

Teatres Concerts

Liceu.—Ambaquella carmetlada ópera d'en Thomas, coneguda per *Mignon*, lluiuen la setmana passada els seus bons dots de cantants de galeria lírica, la xiroia Livia Berlendi; la senyora Clasenti, cubanita de naixement que canta molt be la polaca de circo eqüestre aixís com lo demés del obra; en Perea, tenor aplaudit del qui avui els nostres llegidors poden contemplar la seva imponderable caricatura en les planes d'aquet vert setmanari; en Badini, que no bada gens; en Nicoletti, que s'en surt forsa airòs d'aquell paternal vell; y eu Mascheroni, que comanda amb brillantó tot aquella languidejanta ópera. Ah! en Piqué, eminent cabo de comparses, orgull de la nostra escena imponderable.

Faust.—Amb un públic de bones urpes y disposat a ficarse fins amb l'amic Villegas, el dimecres va tenir lloc la primera representació de l'acadèmica ópera de don Carlos Gounod (q. e. p. d.). En la primera nit se va espatllar la manxa del orga y al final del acte de l'iglesia semblava que l'acompanyessin amb un acordeó. A nosaltres, ont ens varen agradar més en Krismer, la Classenti y en Nicoletti, va esser en el acte del jardí y en el *trio* final de l'obra. Li hem d'esser francs, la primera nit tothom estava nerviós; en la segona representació, com hi havia més serenitat, naturalment, hi va haver més éxit.

En Nicoletti, pistonudamente vestit y les dames

no deixant de contemplarli les pantorrilles. Quina sort de xicot!

La primera ballarina, senyoreta Ferrando, molt mona y fent les delícies dels procenis de platea. Quines cametes, mare Venus!... Les nenes de la Pauleta, ail ail ail que no sabem que'ns passal... Els bailables del acte de les *Valpurgis*, no tenen res qu'envejar a n'els que fa nostre gran mestre Xalabarder. Aixís al menys ho reconeix il maestro Viscasilles, autor de *Igoti* y smoking permanent de nostre Gran Teatre.

* *

En altre lloc parlem de les esplendents condicions que reuneix la nova Sala de Concerts de l'Acadèmia Granados. En la tarda del diumenge, el pare de la criatura, ho siga el bigotut pianista Enric, va donar un interessant recital pianístic, ont varem sentir les excelencies d'aquet senyor y altres dels senyorets Beethoven, Bach, Mozart, Chopin y demés familia.

KEIFFER.

En el *Tivoli*, la gent en surt bastant satisfeta, doncs res tenim de dir de lo salerosament que canten l'Arrieta, tipo fi y sensual y la picanta Purita Montorc, «*La mujer divorciada*».

L'opereta *Papá Rafael*, que fan en el *Novetats*, que's d'un tal Risler, se fa escoltar amb molt interès, doncs la cosa fa bonic.

En *Eldorado*, en Miquel Echegaray, ha estrenat una cursilada que'n diuen *Mamá Ursula*. Com ja s'ha dit, es una indecenta bassinada y prenguis el mot indecent en el bont sentit de la paraula. Amb coses aixís res se pot fer per part del cómic.

Al *Principal* se dediquen a les hermoses traduccions del senyor Oller y al género sentimental del senyor Fenillet. Tan poc ens agrada tan una cosa com un altre y el cor se'ns trenca de pena veient actors

Esperansa Classenti

Querubini Casanovas
amical impresario

Elvira de Hildaço

Emili Perea

tant discrets y fins, molts d'ells tant bons representant oïres tals.

En el *Nuevo*, el públic ha comès la imprudència de patejar un romanso bastant ximple titolat *Armas al hombro*.

En el *Español*, en Parreño, prepara *La Reina Jove*, en castellà. Farà moneda.

Objectes papitescos

ELS nois d'aquesta barrilaira casa, en porten una de cap. No per avui, ni per demà, doncs, feina en tenim molta y creguin que'l Calendari d'aquest any ens treu més de dūgues hores diaries de dormir. Afeixin, la *salida* que tenim amb les senyores de la bona y dolenta societat y fàcilment se convenceràn, de que ara com ara, no tenim temps per rès.

Com deiem, tenim una pensada, pensada que segurament no posarem en pràctica. Nosaltres, per no esser menys qu'en Cambó, voldriem organissar una exposició, completament internacional. Això sí, rès d'invents, ni productes, ni quadros, ni aparells seriosos. Gènere nostre, que's l'unic que fa passar agradablement l'estona.

En l'exposició que projectem y qu'ens guardarem de realisar, tenim catalogats els següents objectes, que per la curiositat que desperten, no'ns podem estar de comunicar als nostres llegidors:

Una camisa de dormir, que's trova exposada a la venda en un comer del carrer del Carme, que porta al demunt del cor, en lloc de les inicials, un calendari amb cintes de seda per canviar, setxes d'anys, mesos y dies!... Eh, quina pensada?

Un barco de guerra italià, tot de marbre. Canons, xalupes, xemeneies, bandera y fum, de marbre. En venda en una pastisseria del carrer de l'Hospital. Un quadre, penjat a la paret d'una lleteria del carrer del Parlament, en el que's veu un somrient paisatge, creuat per una cinta de carretera. Figures poques y precises. Els gegants de la Ciutat que van a passeig, carretera amunt. Es de lo bonic que'm admirat. Y un altre quadre, propietat d'una familia que viu a Vilasar, que fou pintat amb la finalitat que servís d'ex-vot y que'l capellà del poble va rebuteixar.

Perquè Parin conte. Figúrintse que hi va haver, fa alguns anys, un ciutadà que's va dedicar a fer moneda ilegítima. Arrivà a fer diners y morí amb fortuna. En el seu testament va deixar un manament, que'ls hereus no trigaren en complir.

Les engunies del repós

NA frase de D. Angel Guimerà. Passejava per la Rambla el nostre D. Angel, en companyia d'un pagès de Riudoms y un jove molt conegut en el món dels teatres me'l va deturar y canbiats els

saludos de rúbrica, me li clava aquesta:

—Y doncs, D. Angell... Com va això del Sindicat?... Encare està condemnat a dejuni perpetuu?...

—Psé, es clar... que hi vol fer?... Hi han comptes que també's paguen, sinó amb diners, deixantlos de cobrar... Es allò que passa... Veliaquí...

—Bé, però això del Sindicat... crec que molt bé, no?...

—No ho sé, però per ara, no tan més qu'ensejar aquella comedia den Morató, que porta per títol: *Las engunias del repós*!... — va contestar D. Angel.

"La Tribuna" de Madrid

IRA més un títol que cent mules y tira més un títol qu'el ser femení a certes persones d'abdos sexes.

La fam d'un escut amb quatre símbols, per brodar al mocador, posar a les tarjetes, al cotxe y a la casa de la senyora d'en Milà, del Passeig de Gracia, fa fer tots els papers de l'auca.

Ara en Perico Milà y en Romà Fabra, per pescar un títol com ha pescat en Maristany, han fundat a Madrid, una sucursal de *La Tribuna* de Barcelona.

En plè carrer de Sevilla, han llogat un pis qu'els costa un ull de la cara y allí non vulguin de reclam. Llum, cartells, mirallets per agafar aloses y altres adminísculs, pero sobretot llum llum y llum desde que la tarde cau, fins a les quatre de la matinada, menys els dies en que la senyora d'en Milà, coneguda per la Guardiola, va a Madrid, qui aleshores el llum s'apaga a les nou del vespre, perque qui paga apaga, que's com diu qui paga mana.

—Té ara m'he deixat els rosaris.
—Péstels baixar per la majordona.

Però lo que més ha papat als madrilenys es el cartell amb qu'en Milà y en Fabra anuncian la seva mercaderia. Aquest cartell es obra del pintor més sabata de la terra, qu'es diu Clapés, que pinta de dalt a baix tots els pisos de la casa d'en Gaudí del Passeig de Gracia y que va pintar el gegant del carrer nou a la paret de càn Güell.

El cartell anunciador de *La Tribuna*, representa una dòna de pèl a pèl, que si la publiquessim al PAPITU, ens valdria una denuncia a les que ja està habituat y te'l seu pressupost per dari *cobro*.

Aquesta dòna nua ha sigut anomenada pels madrilenys no la Venus de Milo, sino la Venus de Milà, y el rector d'una parroquia de Madrid l'ha feta treure d'una valla de la seva iglesia aont el cartell era fixat, perque no li fes la competència en el negoci de les ànimes.

S'ha d'advertir qu'aquesta dòna d'en Clapés, d'en Milà y d'en Fabra, y pagada per una senyora, dona la popa al públic y te *La Tribuna* al cantó de proa, que no es visible per ningú, però que fa dir a la gent de Madrid—¿Aont la te *La Tribuna* aquesta bona dòna?

Per totes aquestes raons corre que'l periòdic que tants diners fa treure de la guardiola y que ha de contenir una gran informació gràfica, no serà notable, com diuen a la capital d'Espanya, *por lo gráfico*, sino *por no gráfico*.

Nosaltres que sempre hem aconsellat be a n'en Milà y al seu soci Fabra, els hi aconsellem que no's llensin a fer aquest gastos y que si volen un títol ja'ls hi donarem nosaltres.

Y ara que parlem de Madrid, aont hem passat alguns dies, farem saber que tothom s'en riu d'en Canalejas, a qui retreuen que tingui un cap tan feble per la veguda, fins al punt de que un *chato* li fassi fer tintines.

Potins barcelonins

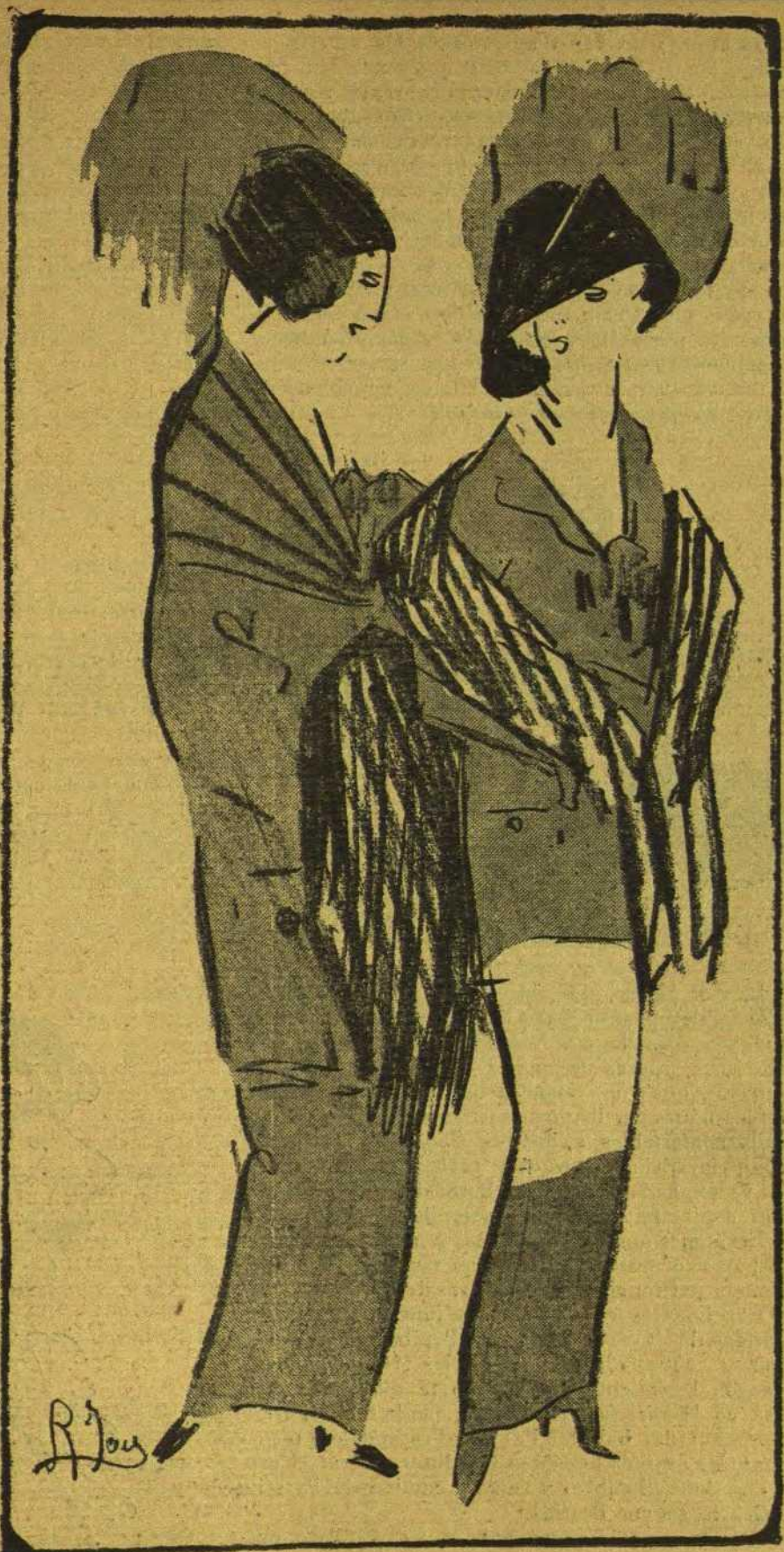
Aquella *soirée* de càn Nandu Alella, ha portat molta més cúa del que a primera semblava que duria. Com varen poder veure els nostres trapassers llegidors, en la llista d'invitats no hi figuraven més que matrimonis y algún que altre solter, home, s'enten, y encare entre els matrimonis no eren admesos

més que'ls que portessin més de dos anys d'estat, diguemne *perfecte*. Es clar, aquestes restriccions han portat un món de raons y de *piques*. Segons sembla, una coneguda núvia del'estiu passat, filla d'un acaudalat fabricant de pastilles, no va esser convidada y això que'l seu senyor es un peix qu'es porta l'oli. Perque sigui dit entre nosaltres, això dels dos anys trovem qu'està molt ben pensat, ja que a judici de qualsevol tàctic es el temps mínim que necessita un *quinto* perque la seva instrucció sigui completa, especialment quant se tracta de *cossos montats*. Doncs bueno, això molts y encare més, *moltes*, s'ho han pres tan malament, que s'ha armat la Deu es Cristo. Una soltera molt aixirida ha sigut una de les més molestades perque no se la va invitar

Y vetaquí que casi al mateix temps que'ns varen contar aquet *sucedido* ens en han contat un altre un chic confós però que vostés aclararàn fàcilment. Sembla que la Fornarinafa pocs dies va ensenyar a en Nandu un anònim que li aconsellava que si la invitessin a cantar no ho fes; doncs segons sembla hi havia de haver una altre sessió ahont pendria part l'esmentada artista y li aconsellava aixís perque en una funció de beneficencia celebrada avans, *les senyores no li havien demanat*.

Aquet prodigi de maquiavelisme va ser ensenyat al Marquès, que s'hi fixà y el cotejà a casa seva amb certa lletra y justus! Li va semblar qu'era del mateix motllo. Ell que l'agafa, en fa quatre trossos y l'envia a casa de la soltera. A casa la soltera l'agafen y el fiquen amb un altre sobre y l'envien a cà la Marcelina y d'allí... no se sab aont ha anat a parar, però sembla que hi ha un bullit de mil dimonis.

Fa uns quants vespres al Lyon d'Or, entren en un intermedí de la Xirgu, un matrimoni bastant conegut junt amb un amic. S'assenten aprop de la

—M'en valg a l'Arnau a sentir a la Meller.

—Jo més m'estimo anar al Gayarre a veure com se baralla.

nostra taula y al cap d'un moment els serveix en Manel, dos dobles a n'els homes y un xacolata amb *picatostes* a la senyora. Vostès ja coneixen els *picatostes* del Lyon, veritat? Groixuts, rodons, ben torradets y ensucrats, son una verdadera delicia. Vetaquí, que al tenirlos al devant la senyora, va, n'agafa un, el suca y obrint la boca, una boqueta com un pinyó... dels grossos, però molt bufona, fa gesto de mossegarlo. En aquell instant instintivament aixeca el cap y se n'adona de que un servidor de vostés y un company que seia al cantó, se l'estaven mirant y mitg ens escapava el riurer. Ella, aleshores deté el moviment, se torna roja, d'una rojor exquisida, vacila un moment y finalment agafa el *picatost*, el trenca en varis trossos, els tira a la tassa y agafant la cullareta s'ho pren amb *sopetes*. *Honni soit qui mal y pense!!*

DE LA VIDA ALEGRE

La vida alegre, que durant tot l'any fa estada en els foiers dels nostres Music-Halls permetentse alguna lleugera escapada pels restaurants de nit y fa cert ressó en el sagrat de moltes famílies, quan arriba Carnaval, que's el temps propi de la vida alegre com les figures per l'Agost, surt estrepitosament d'aquells confortables salons, es llensa per carrers y plasses, invadeix pesseteros y taxis, tartanes y tramvies y s'expandeix per tot Barcelona que's remou alegrement com si li fessin pessigolles.

Els homes que dirigeixen el moviment son quatre gats; quatre aixerits barcelonins tant populars com estimats per tot els bons ciutadans de Barcelona.

El primer es en Cañadó, que junt amb la que en podríem dir la seva Musa, D.ª Pepita, son els succeidors y continuadors de les glories *Aurigenmiques*; el segon l'excelent Polo, que no té altre taca gloriosa en la seva fulla de serveis, que la d'haver estat empresari del ball del PAPITU, d'escandalosa recordansa. Vé després l'eminent Gordito *regisseur* en cap de «La Buena Sombra» y l'aixerit camiser del Passeig de Gracia, senyor Bastida.

Aquets son els quatre gats y fermes pilans que aguanten y dirigeixen la saragata carnavalesca y com a bons barcelonins, cada un d'ells respón a un credo,

representa un estament y conta amb una massa de públic propi, potser massa propi, encara que això no's perdi per massa.

En Cañadó, sense donya Pepita, la nostra famosa tocaia, no tendria *abolengo* que diuen els seus clients, ni tradició, ni fama, ni fora mai lo que ara es en Cañadó, junt amb ella, es el cap visible de la *Hig-life* barcelonina; es rialler, fi de tracte, elegantot, discret y relativament barato.

Amb D.ª Pepita, son el punt de contacte dels nostres senyors quan son de preu y les nostres senyores siguin o no de compromís; això fa que, compromís, preu, Cañadó y D.ª Pepita formin un floró que decoraria admirable y justament un apoteosis qualsevol de Carnaval Barceloní.

Als seus balls del «Espanol» y Paré-Masqui de «Novetats» hi van tots els xicots dolents de cases bones y les xicotes més bones de les cases dolentes. Amb aquet contrast en la concurrencia, el més llec sospitarà la broma que representa.

Segueix en categoria y facultats en Polo, amo y president d'«El Talismán», quin títol sol, ja expressa. Com a menestral pràctic, adroguer de xanfrà sense

Miarka Morelli
de l'Eden Concert

La pelife Gaby
de l'Alcázar

estarse en un xanfrà y català de procediments, té un lema que segueix al peu de la lletra y diu aixís:

«Les coses ferles ben fetes o no ferles»

Aquet es l'home d'«El Talismán»; amb son conjur se diverteix tota la menestralia barcelonina, desmentint honradament la fama d'austera que li han penjat quatre bromistes seriosos y treient el cap a la finestra canta y balla a desdí, gracies al miraculós «Talismán» que posseeix en Polo. Als balls den Polo hi acudeix tothom, y com a demòcrata empedernit que's l'empressari, els concursos de bellesa, etc., etc., que s'hi celebren, es fan per medi del sutragi universal.

Segueix immediatament en Bastida, empresari enciclopèdic, camiser eminent, àrbitre de l'elegancia dintre el jovent del concurs, amo del Cinema més fosc de Barcelona y senyor de «La Bohemia Modernista», immensa sala de ball que tothom ha meditat saltant, ballant o rellicant, perque rellicsa.

En Bastida, té un lloc d'honor entre's joves del comers, que son els burgesos de demà y els plutòcrates de demà passat.

A més de divertirlos carinyosament els vesteix lo més barato que pot amb prendes perfectament imitades.

L'element femení amb que conta en Bastida es el mateix den Polo, amb alguna variant, però, tant l'un com l'altre disposen de la noia de bona fé que's disfressa per donar bromes als coneguts y preguntà allò de: Què no'm coneixes?

Ve després en Copernic Oliver (a) Gordito que, com tothom sab, porta broma ordinària tarda y nita «La Buena» y la extraordinària que's fa en els balls del «Teatre Apolo» que son, segons el nostre entendre, els més indicats pels minyons de millor tremp y les socies més aixelebrades.

Allà un hom s'hi pot deixà anar y una dona també; es crida d'alegria, es riu de gust y no es pot ballà d'empentes.

Al «Apolo», les dones trovem motiu d'exteriorizar la broma que porten a dins desde petites y l'ensenyen an els *morenos* que s'hi adhereixen amb fervor perque en saben un niu com elles mateixes.

Coneguts doncs els diferents tarannàs dels empresaris y la diversa opinió que representen, creiem haver prestat un servei als nostres llegidors inexperts, tant si son d'aquí, com si dientse Armengol vinguin de Sabadell, o sigui a tots els que arribin de fora, perque per medi d'aquesta descripció sucinta y exacta, sàpiguen quin es el ball que encaixa més amb la seva particular fal·lera y hi puguin dirigir llurs mals passos a fi y efecte de que's diverteixin dintre el seu element.

La eximia coupletista Srta. Raquel Meller, no queda mai satisfeta y no contenta amb els seus èxits com a *disseusse*, en cerca d'altres en els salons aristòcrates, com contarem als nostres lectors en la passada setmana.

Però, se veu que això tampoc ha acabat de divertir-la y portada del seu natural fogós, s'ha entregat últimament al sport de les lluites, fentne una barreja

de greco-romana boxe y jiu-jitsu en companyia d'una xamosa senyoreta del «Gayarre».

Diu que va costarli trescentes misses, però, no falta qui sosté que van ser pagades per l'empresa del «Gayarre», en espera de l'enorme concurrència que portaria al local, el que'l públic pogués imaginar que's repetiria el joc.

Aixís com *Calipso puvè pas se consoler du depart a'Ulisses*, la petite Gaby, de l'Alcàzar, no pot consolar-se de la fugida del Hugo. Aixís se la veu escapar-se del foyer, burlant la vigilancia den Ricardo y recorrer desesperada el Moulin, l'Eden el Gayarre y la Buena Sombra, cercant frenètica aquell adorat torment el retrat del qual porta tancat a dintre aquell cèlebre guarda-pelo.

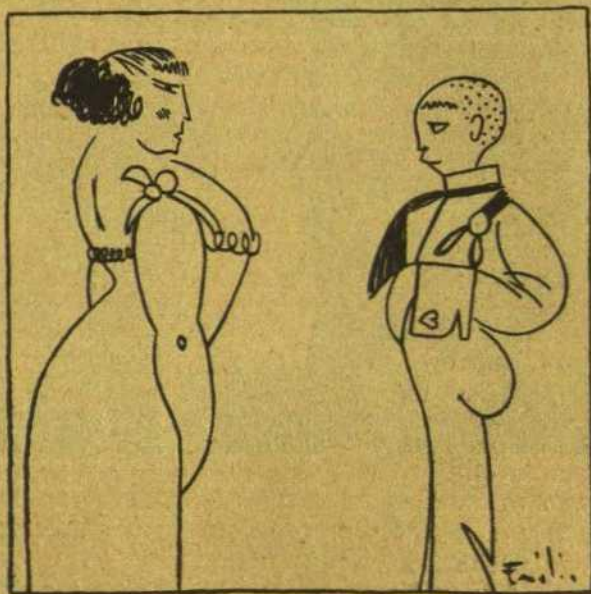

¡Un truc com un altre!

NTRE's trucs de qu'el PAPITU usa per anar guanyant terres y fent la seva carrera, s'hi conta el de parlar d'algún centre, agrupació, entitat, estament social, ofici, etc., etc. en el que el nostre periòdic hi queda ja per tota una eternitat. Lloc aont el PAPITU si fica ja ni's mou ni ningú el treu. Parla dels sastres y desd'aquell dia y hora ja mai més els sastres deixen de comprarlo, llegirlo y admirarlo; parla de les modistes, lo mateix; parla de l'escola d'arquitectura, idem, idem; y així se va estenent y infestant tot Catalunya.

En temps del gran Carner, se va publicar un article parlant del Setmanari y desd'aquell dia que no se l'han pogut treure de sobre y així qu'algún catedràtic ha fet els possibles.

Ell.— No sé, tinc por de que el pare me vegi.

Ella.— Tranquilitat, no més vé els dies de festa.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor del PAPITU.)

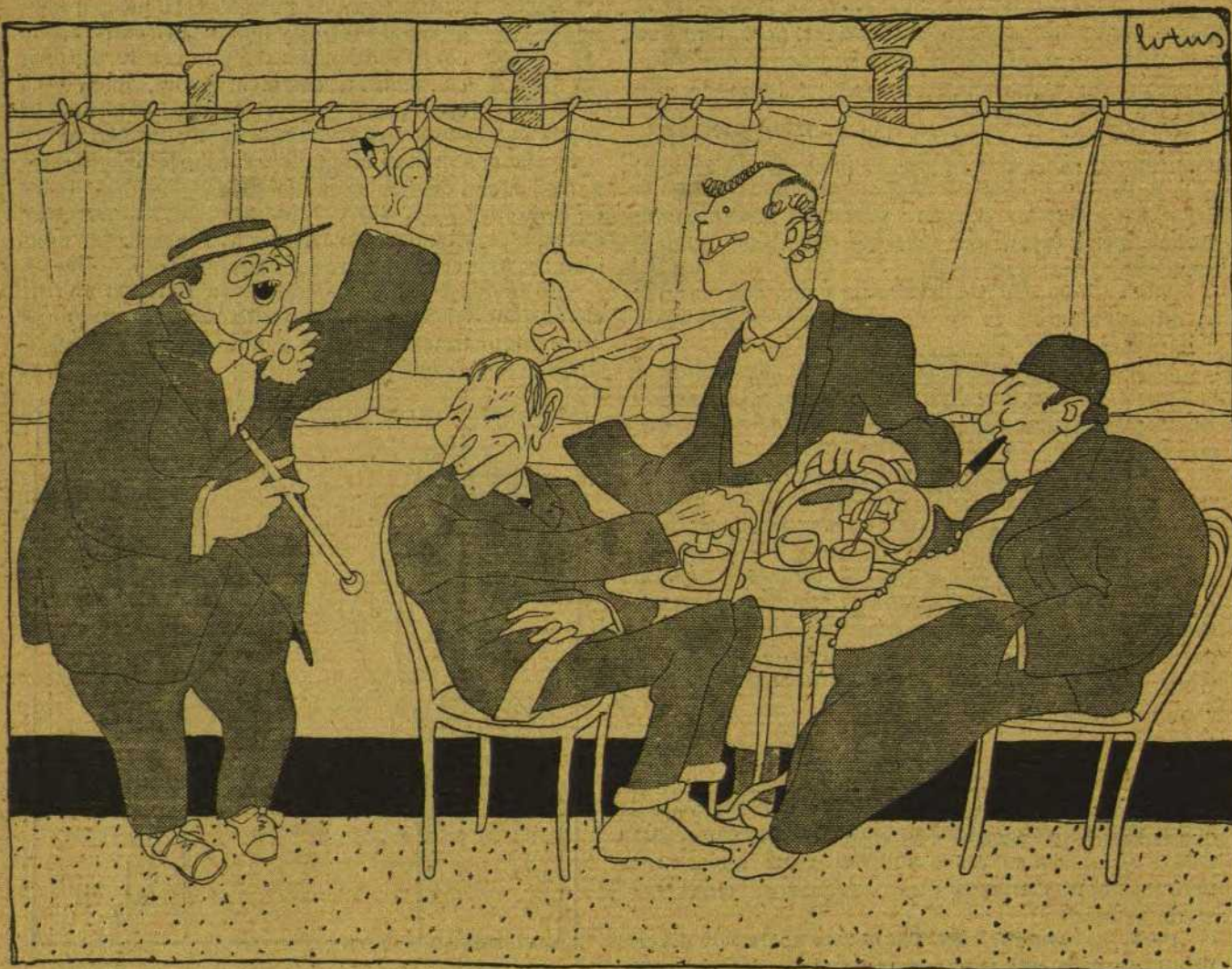
Diumenge 28.—Fa sol y al mitjdia en el Passeig de Gracia, veiem tent goma, a tots els nois de càn Bufanuvols, amb uns siscentos gossos de totes menes. —Trovem a la *Miarka*, que'ns referma que la seva adorable germana *André Morelli*, continúa perdudament enamorada del nano Dessy. —Ens diuen, que'l Excelentíssim Baró de Quadras, pensa anar disfrassat de patje florentí a un dels assalts del imponderable Marquès d'Alella.

Dilluns 29.—Se trova novament a Barcelona en *Farfarello* o *Farfaedro*; qu'ha arribat de Valencia, ont ha estrenat *La Reina Joven*, traducció de la popular *Electra* de don Angel Guimerà, per cert que al final del segon acte, va sortir una veu, vibranta, potent, que cridava, ¡Viva don Alejandro Lerroux!...

Malgrat aquet radicalisme, l'obra va tenir gran èxit, que'l *farrenyu Parreño*, no trigarà en ferla en el Espanyol del Paral·lel. —La *gentile Elvira* de Hidalgo, invita als representants de la premsa en el *Royal*.

L'elegant *gourmet*, M. Borràs and Palau, brinda fari-golisticament. Ja no sabem com ens agrada més, si fent música o perorejant. ¡Ah! per cert que la divina Raquel Meller, cantarà, amb lletra verda naturalment, *La Farigola*, de nostre papitejat compositor. ¡Catalans, no hi manqueu en aquesta gloriosa vetllada!

Dimars 30.—L'article den Lamothe de Grignon, apropòsit dels clarinets, ha produït gran sensació entre l'eminent professorat femení d'aquet agradable y masculí instrument, que tans gloriosos serveis porta prestats a la música de càmera. —Y ja que parlem de música de càmera, tenen que sapiguer que'l bigotut músic català Enric Granados, d'edat quaranta dos anys, veí de Barcelona y natural de Lleida, immortal ciutat mare de les meques del general que parla la cansó, ha inaugurat una esplendent sala de concerts en l'Avinguda del Tibidabo. El Doctor Andreu, aquesta vegada s'ha tret els quartos de la butxaca y ha construït la sala. Nosaltres aimants de tota mena de música, ja sigui de peus com de boca, elogiem el gest del geni de la andreuística pastilla y li anunciem, que si be ell ha aixecat una sala, nosaltres, no trigarem amb publicarli magnífica caricatura.

—¡Estic molt content! No es la dona qui'm fa portar banyes, es el chauffer.

Dimecres 31.—Com home chic, que'sen Juanitu Macaya, llueix un ric abric de pells. El cònsul Alexandre Lacour, amb més severitat, però quelcom més modest, el porta amb coll d'astrakan. —Corre el remor de que'n Peius, ha fugit amb la *Tòrtola Valenciana*. No ho creiem. El persistent mestre Viscasillas, compona una nova òpera. —Nostre mai prou admirat amic, Don Francisco Coll y Leóu assisteix a la primera representació del *Faust*. Ens complau véurel tant filarmònic.

Febrer — Dijous 1. — L'Echauz, presenta a la daurada Camila Fabra, l'aplaudida Hidalgo. —El pollo Fabré, trafiqueixa entre les nenes de la Pauleta. —El gran sarauista Polo, celebra un ball de disfresses en el Novetats. Admirem a una noia que va vestida de República de Portugal. Això es, una túnica y brodats amb fil vermell, tots el noms del ministeri portuguès. En Ribera Rovira pensa demanarli la ma.

Divendres 2.—La Candelera riu y el fret es viu. Festa a mitjes, doncs uns diuen que sí y altres que nó. Magna tristesa entre'l treballador element de *croupiers* de la capital. Nosaltres ens entretenim jugant a la mona. —La Vaquera, no'ns fa gens de cas.

Dissabte 3.—L'Angeleta, la Gaby, la Conxita Irrèis, l'Enriqueta, l'Artemisa, la Miarka, els *Gorriones*, les *Vignès*, la Raymonde, la *Blanche*, la Llaunereta y demés adorables criatures, beneixen el seu sant patró, el carnavalesc Gabriel Cañadó, organitzadors dels balls de disfresses del Espanyol. Festa esplèndida y d'arrambada.

La Fornarina no vol cantar o la banda de María-Lluïsa

Amb motiu de la funció a benefici dels soldats de Melilla que's va donar al Liceu y va haver seris conflictes. A última hora, la Fornarina es va declarar en reveldia y no volia cantar. Tenia tota la raó. Se l'havia ofesa. Ella no s'en havia donat compte, però va rebre una carta anònima que l'hi explicava clarament. La Marcelina de Monteys de Fabra no s'havia dignat anar personalment a pregarli el seu concurs a la fun-

—Quines il·lules el cansen més, les greco-romanes o el jiu-jitsu?
—Les nocturnes senyora, les nocturnes.

ció, com va fer amb les demés artistes. No es tant ella com les altres? La pobreta s'indignà justament. D'això s'en va enterà desseguida en Fernandu, y li va faltar temps per tenir en el palco dels pollastres un interviu amb la Fornarina y gracies als poderosos y daurats atractius que té el Marquès d'Allella sobre les dones, no tan sols va convencer a l'ideal artista, sinó que va lograr que l'hi fes donació de la carta anònima. Ara, corre desaforat en busca de qui la va escriure.

Nosaltres prou sabem de qui es, però no'ns volem ficar allí ont no'ns demanen. Qui diria que la Marcelina té una persona que l'embeïja? Doncs la té, y aquesta persona podria molt bé ser l'autora. Es una bona senyora qu'encara sembla jove, té un marit qu'encara ho es, vesteix a càn Paquin, té cotxe, automòvil, casa propia, criatures y institutius per les mateixes y vol la Banda de María Lluïsa, per lo qual fa mèrits continuament entre els que s'hi contenen les obres de caritat.

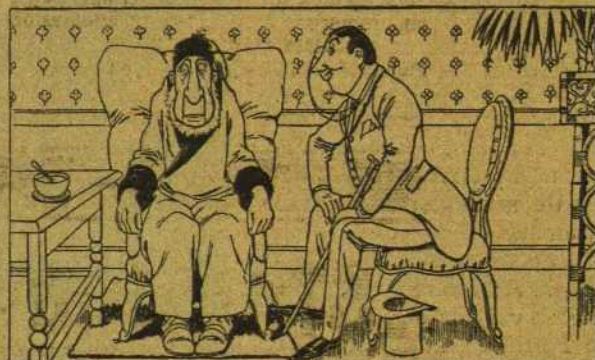
Imp. J. Horta. Barcelona.

L'HUMOR EXTRANGER

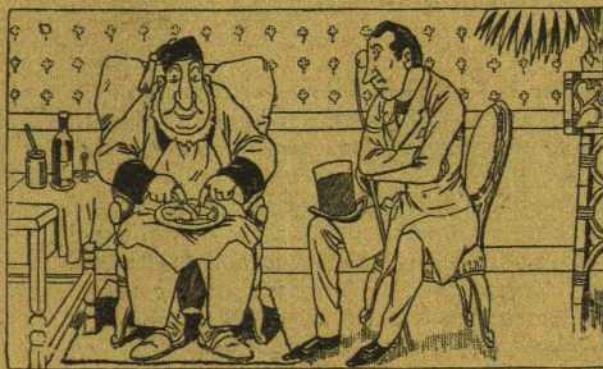
Caran d'Ache

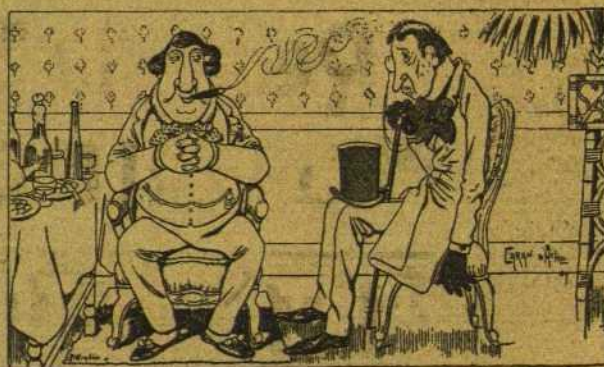
Dimanche

Dimars

Dijous

Dissabte

ALBIOL

Fabricació y venta de Làmparas
pera el gas y elèctriques

Instalacions y reparacions. — Lloguer y venta a plassos

PONENT, 42

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendren. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren màquines de calats, seda y cotó.

J. VIVES, Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ
DE MÀQUINES Y AUTOMÒVILS

Especialitat en Maquinaria pera les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córroga, 356. - GRÀCIA

J. HORTA

Imprèmta

Litografia

Llibres Ratllats

MENDES NUNES 3 Y 5

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

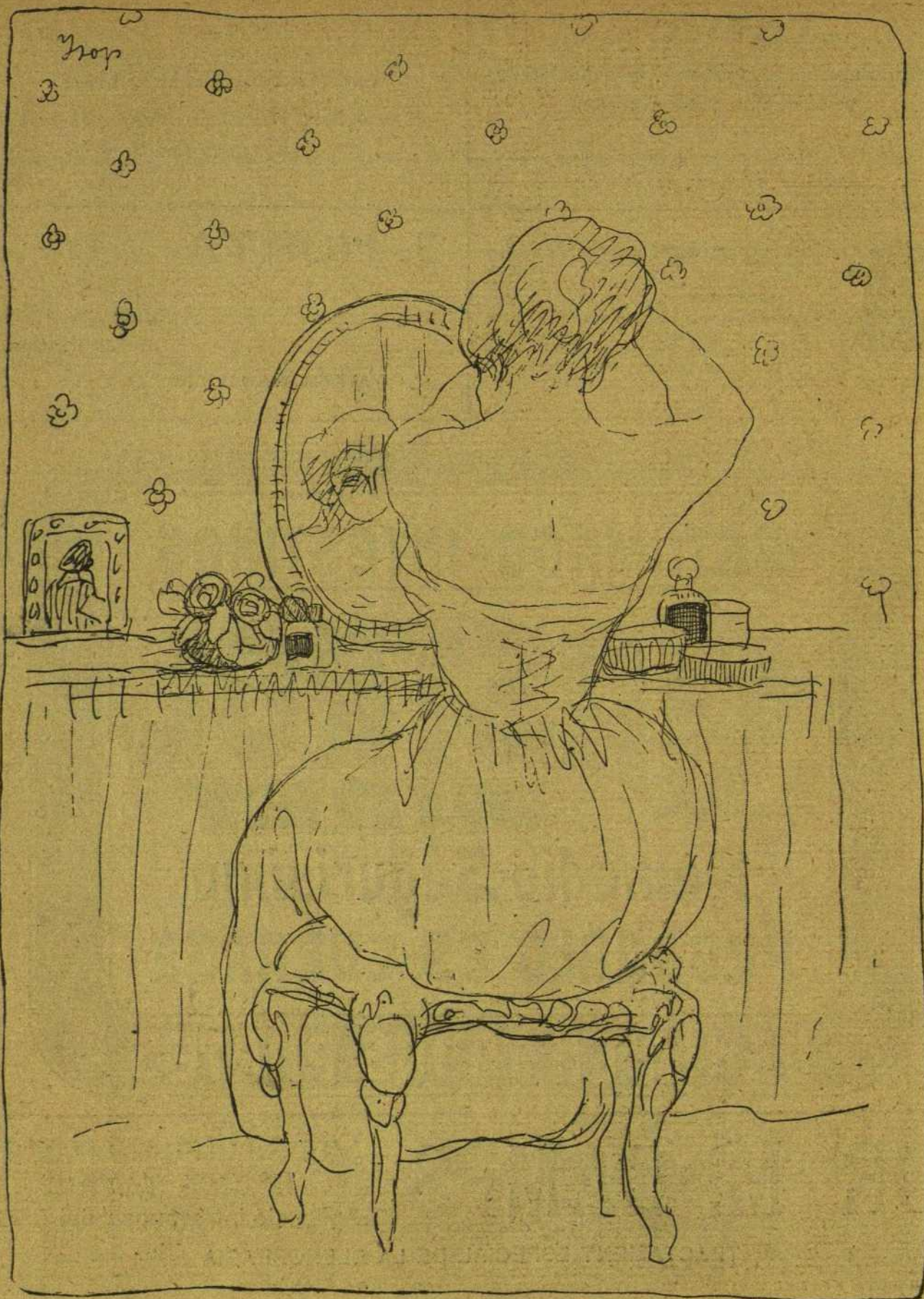
TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizabal, 6, 1.er. - De 11 a 12 y de 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plássa A. Lopez y Carrer Ample
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

—No sé com encara estic tan grassa, avui ja'm pentino per quinta vegada.